

Dveře do pohádky

I. kapitola

Majka založila rozečtenou knížku a zhasla lampičku. Ještě na chvíli si klekla na postel, opřela se lokty o parapet a položila si tvář do dlaní. Za oknem roztínil černou tmu žlutý kužel světla pouliční lampy. Okolo žárovky poletovaly stovky malinkatých mušek a všechny zářily odraženým světlem. Bylo to krásné.

Majka se zasnila. Byla teď na chvíli Popelkou a nerozhodně nahlížela do plesového sálu, kde v tanci vířili zlatem oděni tanečníci. A mezi nimi i princ, ten krásný princ, o kterém se jí v noci zdává...

„Ty ještě nespíš?“ zeptala se maminka, když nakoukla dveřmi do pokojíku. „Zase koukáš do tmy a sníš? Jednou se z těch svých pohádek zblázníš, spi už, je pozdě!“

Majka odtrhla oči od plesu pod lampou a zalezla si pod peřinu. Koukala do tmy a přemýšlela. Chtěla by mít nějakého kamaráda, který by měl pohádky rád stejně jako ona.

Vzduchem zavířilo padající listí, které ve světle lampy zářilo jako poletující zlaté plátky. A lístků bylo čím dál víc, nepadaly na zem, ale začaly kroužit vzduchem v šíleném tanci a přibližovaly se k oknu. Když už byl divoký

